USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **D. K.**, zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Stanislava Kostky Neumanna 2052, Varnsdorf, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2022, č. j. 19 A 43/2022-30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 10. 2022, č. j. CPR-23280-5/ČJ-2022-93010-V235, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 5. 2022, č. j. KRPA-123090-18/ ČJ-2022-030022-SV. Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 24 měsíců a dobu k vycestování z území České republiky (dále též „ČR“). Současně vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl. Městský soud uvedl, že správní orgány velmi důkladně popsaly a odůvodnily pobytovou historii žalobce, tedy i délku

neoprávněného pobytu. Podle městského soudu žalovaná také řádně posoudila přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti shora označenému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítal, že postup soudu, kterým byla žaloba proti rozhodnutí žalované zamítnuta, je postupem nezákonným. Soud předně nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci a zároveň sám soud zatížil své rozhodnutí nezákonností, když své rozhodnutí nepřesvědčivě zdůvodnil. Tvrdí, že správní orgán nezjistil stav věci., o němž nejsou důvodné pochybnosti, s čímž souvisí, že správní orgán měl bez jakýchkoliv návrhů povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti případu.

[4] Namítá, že se městský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami, resp. nesouhlasí se způsobem, jakým bylo toto vypořádání provedeno. Nesouhlasí ani se závěrem soudu a správních orgánů, že rozhodnutím o správním vyhoštění nebude zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, a že tento zásah není nepřiměřeným zásahem. Je přesvědčen, že vydaná rozhodnutí jsou nedostatečně odůvodněna a jsou nepřezkoumatelná. Uložení správního vyhoštění v délce 24 měsíců se jeví naprosto nepřiměřené. Správní orgány i soud zcela pominuly, že se stěžovatel dostavil dobrovolně na cizineckou policii a nikterak se nesnažil mařit správní řízení. Napadený rozsudek je proto nepřiměřený. S ohledem na uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil příslušnému soudu k dalšímu řízení, popřípadě, aby zrušil též rozhodnutí správních orgánů a vrátil věc k novému projednání. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na spisový materiál. Uvedla, že ve svém postupu a závěrech neshledává pochybení a plně souhlasí s názorem uvedeným v napadeném rozsudku. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Následně se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.).

[7] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, o nichž rozhodoval před krajským (městským) soudem specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu,

a to *i)* z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo *ii)* v případě zásadního právního pochybení krajského (městského) soudu. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] K namítané nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a rozsudku městského soudu lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp. Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány i městský soud důkladně posoudily tvrzený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, resp. důsledky povinnosti opustit území EU pro stěžovatele. Městský soud argumentaci správních orgánů náležitě přezkoumal a ztotožnil se s jejich závěry. Kasační soud dodává, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Nejvyšší správní soud dodává, že i skutkový stav byl zjištěn dostatečně a v souladu s judikaturou, srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-63, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66.

[11] Převážná část argumentace stěžovatele následně spočívá v tom, že správní orgány i městský soud chybně vyhodnotili přiměřenost uloženého správního vyhoštění z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Tato otázka byla nicméně posouzena plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který se danou problematikou zabýval mnohokrát (např. rozsudky ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43, ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 Azs 189/2018-22, ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020-40, a další). S ohledem na skutkové okolnosti nyní souzené věci (konkrétní poměry stěžovatele) nelze závěrům správních orgánů ani městského soudu nic vytknout. Městský soud vyšel z tvrzení stěžovatele uplatněných v rámci správního a soudního řízení a ta objektivně hodnotil. Zdůraznil, že právní orgány se zabývaly přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Z dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci stěžovatele, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic

konkrétního nenamítal. Správně uvedly, že v takovém případě po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, případně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38). S ohledem na skutečnost, že stěžovatel má na území Uzbekistánu zázemí, neboť zde žije celá jeho rodina, na území ČR se stýká jen s krajany, nemá na území ČR žádné vazby, závazky ani pohledávky a v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění vycestuje dobrovolně, nepředstavuje rozhodnutí o správním vyhoštění pro stěžovatele nepřiměřený zásah.

[12] Nutno rovněž uvést, že důvodem správního vyhoštění stěžovatele bylo jeho dřívější protiprávní jednání spočívající v pobytu na území ČR bez pobytového oprávnění. Ze správního spisu vyplývá, že má stěžovatel v zemi původu dluhy, avšak tyto byly namítány již v roce 2016 ve věci správního vyhoštění a nelze je proto považovat jako relevantní překážku vycestování, neboť stěžovatel doposud nepodnikl žádné kroky k řešení této situace. Je třeba přisvědčit správním orgánům, že ekonomická situace stěžovatele nemůže být důvodem neuložení správního vyhoštění. Stěžovatel na území ČR přicestoval na základě polského víza v roce 2015 a o vydání českého víza nepožádal. Jediné české oprávnění, které získal, bylo vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění vydané dle ustanovení § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Lze konstatovat, že ačkoli stěžovatel na území ČR pobývá již od roku 2015, pro svůj vstup na území zneužil krátkodobé polské vízum a následně zde pobýval pouze na základě podaných žádostí o mezinárodní ochranu. Délka jeho pobytu na území, kdy zde nemá žádné zázemí ani platné oprávnění k pobytu a většinu svého života prožil v zemi původu, nemůže být důvodem, pro který by bylo uložení rozhodnutí ve věci správního vyhoštění rozhodnutím nepřiměřeným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015-43). Pokouší-li se stěžovatel tímto způsobem zlehčovat závažnost svého jednání spočívajícího v porušení cizineckého práva, městský soud v napadeném rozsudku správně upozornil, že oprávnění k pobytu stěžovateli skončilo již ke dni 7. 6. 2016, nejpozději k tomuto datu (resp. k datu ukončení platnosti výjezdního příkazu) tedy stěžovatel měl povinnost území České republiky opustit. Tuto povinnost však nerespektoval. Skutkový stav byl v tomto ohledu zjištěn dostatečně a nevzbuzuje žádné důvodné pochybnosti. Vzhledem k této skutečnosti bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění, které se stalo vykonatelným po odpadnutí překážky podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Dne 27. 4. 2018 bylo správním orgánem I. stupně vydáno nové rozhodnutí ve věci stanovení nové lhůty k vycestování a následně dne 8. 5. 2022 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým stěžovateli uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 24 měsíců a dobu k vycestování z území České republiky. Soud nad rámec uvádí, že stěžovatel byl od 2. 1. 2021 do 14. 4. 2022 veden v evidenci nežádoucích osob.

[13] Námitky uplatněné stěžovatelem se dále týkají otázek, jimiž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval již ve své předchozí judikatuře (srov. rozsudek ze dne 16. 2. 2022, č. j. 3 Azs 112/2021-51). V ní vyslovil požadavek na pečlivé a přezkoumatelné posouzení délky uloženého zákazu vstupu na území členských států EU s ohledem na všechny

zjištěné okolnosti případu a na řádné odůvodnění konkrétní výměry stanovené žalovanou, a sice s přihlédnutím k povaze porušení právních předpisů stěžovatelem a rovněž s ohledem na jeho rodinný život v České republice. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku zároveň připomněl, že stanovení doby zákazu vstupu na území je věcí správního uvážení, které je-li řádně odůvodněno, podléhá ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. pouze omezenému soudnímu přezkumu. S ohledem na omezený soudní přezkum správního uvážení pak nebylo na městském soudu, aby sám přehodnocoval délku uloženého zákazu vstupu, byla-li v rozhodnutí žalované náležitě a přezkoumatelně odůvodněna, a nejednalo se o případ překročení mezí správního uvážení či exces (viz např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).

[14] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení městského soudu takové intenzity, které by mohlo vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Napadený rozsudek je v souladu s ustálenou judikaturou, která dává odpověď na kasační a v konečném důsledku rovněž žalobní námitky. Nejvyšší správní soud se proto s hodnocením provedeným městským soudem plně ztotožnil a v podrobnostech na ně odkazuje. S ohledem na uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] Nejvyšší správní soud dodává, že samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších procesních úkonech. S ohledem na povahu dané věci rozhodl zdejší soud ve věci přednostně (§ 56 s. ř. s. v návaznosti na § 120 s. ř. s.).

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2023

David Hipšr
předseda senátu